

ЈАНКО ЂОКОВИЋ, БЕОГРАД

ОКЛЕВЕТАНО СУНЦЕ

Р. Зоговићу

*Завичај је свуда исти
гдје смо пали челом на долину.*

*Обмањивао сам људе када сам пјевао,
кроз подножја сива,
да сунце нигдје не печата тако
подастрте табакe пашњака и њива.*

*И други су пјесници слично пјевали —
дуг је њихов разбарушени ред —
славили сунце на препуним банкетима,
гдје се лаште ципеле по сјајном паркету.
Такве фатаморгане
живе још на свијету.*

*Сунце је оклеветано од армије пјесника,
међу њима сам и ја — скромни пјешак,
а оно је свуда исто:
на Мадагаскару, на Нијагари, на Волги и Морачи,
горској вучици, што прска у безброј златних капљица
(зар ме и овдје не вреба завичај?).*

*Сунце је међународно и међупланетарно,
свачије и ничије —
сунце са огњеним кратерима
буктиња је свих пет континената
и свих пет умораних океана,
зар од њега правити завичајне хероје,
себичне јунаке дана?*

Сунце је предводителъ свемирских армија,
њихов врховни командант
и врховни постулат:
жарке, свјетлосне полилеје
излива на све људе,
на све травке, птице и пигмеје.
Оно се добродушно смије
на толике пјеснике и њихове антологије,
што су их саме академије издале,
на пружене руке нација и завичаја
које вапију, свака за себе,
дубинске суштине његовог сјаја.